

Wie is zij

Hoewel Duco zeer sceptisch was wanneer er over buitenaards leven gespeculeerd werd flitste het toch even door hem heen. Naast die ongekende energie, die als een vreemde kracht om haar heen hing, bemerkte hij ook een gevoelige natuur, een zekere kwetsbaarheid van iemand die niets meer te verliezen had en zich daardoor in een staat van onoverwinnelijkheid bevond.

Zonder terughoudendheid bleef ze hem minutenlang aankijken. Zijn vlotte babbel. Het was de ruis waarmee hij gewoonlijk de mensen op afstand hield. Verworden tot een bonk kouwe kak dat door een zak meel was gehaald.

In haar aanwezigheid leek zijn aanwezigheid te verschrompelen. Hij voelde zich dom. Hij was niet meer in staat om iets zinnigs te zeggen. Hij was compleet uit het lood geslagen.

De strijd was gestreden. Hij was verslagen, zonder ook maar een schot gelost te hebben. Het wapen werd in gereedheid gebracht, klaar om te vuren.

Er gebeurde niets. Hij wist niet meer hoe hij zich behoorde te gedragen. Een lomp stuk hout, zonder doel, dat verstrikt geraakt was in warrige camouflagenetten, verlaten, vertrappeld onder kanonnenhoeven. Kopje onder gegaan in de donkere blubber. In een land hier ver vandaan. Hij wist dat het allemaal echt gebeurde, maar het leek wel een droom.

Zo kende hij zichzelf niet. Zij was de spiegel waarin zijn broosheid zichtbaar werd. Er was geen bestaande uitdrukking of woord voor de ontredderde staat waarin hij zich bevond. Althans geen woord dat je in een gewoon woordenboek zou kunnen vinden. Razendsnel zocht hij naar mogelijkheden om zijn verwarring stevigheid te bieden. Een mentaal fort, waaruit zou blijken dat hij zijn mannetje kon staan.

Hij voelde zich misselijk en duizelig. Zonder dralen pakte hij haar uitgestoken hand. De sociale conventie bepaalt nou eenmaal dat een uitgestoken hand geschud moet worden. Ze liet zijn hand los, pakte zijn onderarm beet en streelde zachtjes met haar rechterwijsvinger over het vel van zijn arm.

Dat was hij niet gewend. Maar wat je niet gewend bent moet je niet gelijk als onnatuurlijk wegzetten. Misschien was het een handelwijze uit een ander deel van de wereld.

Misschien dat het daar heel normaal wordt gevonden. Hij moest het maar opvatten als onderdeel van een inwijdingsritueel, een initiatie. Het was vast bedoeld als uiting van respect. Het was een teken van de hoop. Hiermee gaf ze aan dat wat haar betreft hun vriendschap eeuwigdurend mocht zijn. Tot de dood ons scheidt. Geen ring om het te bezegelen maar een streling. Duco vond het best.

Ze had zijn arm zachtjes aangeraakt, maar de onverwachte manier waarop, was toch onprettig. Te onverwacht, te exotisch, te dwingend. Grensoverschrijdend. Hij wist niet goed wat hij van deze omgangsvorm moest vinden. Het maakte dat zijn verlegenheid in intensiteit toenam. Als puber zou hij van woede en verlegenheid rood zijn aangelopen.

Hij voelde zich warm worden en begon te zweten. Hij veegde zo onopvallend mogelijk de druppeltjes zweet van zijn bovenlip.

Hij wilde heel graag weten hoe ze hier verzeild was geraakt en hoe ze Harro ontmoet had. Maar, zoals met alles, moet je hier ook mee uitkijken. Voor je het weet is de argwaan gewekt.

Hij begon zijn relaas met een verhaaltje over dat het hier altijd zo rustig was en dat hij hier op deze verlaten plek nog nooit een levend wezen had ontmoet. Tot vandaag dan, voegde hij er snel aan toe.

Hij benadrukte dat hij het liefst op zichzelf was en dat hij zich uitsluitend met zijn eigen zaken bemoeide. Hij deed zijn best om alles zo onopvallend mogelijk te laten lijken.

Een getrainde observator zou opgemerkt hebben dat zijn aangezichtsspieren verstrakt waren en hij oppervlakkig was gaan ademen. Zijn non-verbale verkramping stond in schril contrast met zijn op het oog natuurlijke manier van doen.

Hij wist niet hoe, maar hij voelde dat ze hem door had. Niets wees erop dat ze hem daarmee zou willen confronteren. Ze liet hem voortmodderen. Hij voelde zich steeds dieper wegzakken in de door hemzelf geëntameerde wartaal, leugens en bedrog.

Ze waren er weer. De stemmen.

Je leeft op een steenworp afstand van een huis en je bent hem nooit tegengekomen? Dat is nogal ongelofelijk, vind je zelf ook niet?

Wat zou ze van hem denken? Een ziekelijke fantast? Onschuldig? Gevaarlijk? Misschien dat hij het vege lijf kon redden door te beweren dat dingen nu eenmaal niet logisch zijn. Maar onlogisch impliceert strikt genomen nog geen onwaarheid of leugenachtigheid. Hij wist gewoon dat zij hem doorhad! Hij was een gore leugenaar. Een man met bloed aan zijn handen. Bloed dat haar oude vriend toebehoorde. Ondanks alles bleef hij bij zijn besluit. Hij verklaarde de oude man niet gekend te hebben. Hij had hem nooit ontmoet.

Om toch wat aan vertrouwen te winnen, biechtte hij op dat hij zich wel eens had voorgesteld wat voor type mens er bij het verlaten huis zou passen.

De inval was tot hem gekomen op dezelfde dag waarop hij zijn intrek had genomen in zijn eigen huis, nu alweer enige jaren geleden.

Ze bleef hem vriendelijk aankijken, maar zei verder niets. Gek werd hij ervan. Waarom zei ze niets! Wat hij hier klungelig wereldkundig probeerde te maken dat deed er niet toe. Dat was wel duidelijk. Haar Wil was wet.

Wanneer ze erop had aangedrongen, dan zou hij haar echt alles hebben verteld.

Hij zou aanvoeren dat hij om de tuin was geleid en dat hij zijn uiterste best had gedaan om hem te redden.

Hij had hem willen overtuigen. Het was gekkenwerk om op de berg te wachten op een wisse dood.

Wanneer woorden tekortschoten dan zou hem dreigen met fysiek geweld. Meer kun je toch niet van iemand verlangen? Wat dacht hij? Dat Duco hem hier aan zijn lot zou overlaten om hem op die kale berg te laten sterven?

Wat hij in feite vroeg was dat Duco zou meewerken aan de nukken van de wil om het maar op te geven! Want dat was wat er aan de hand was!

Wanneer je onder deze omstandigheden een uitgeblust hoopje mens, iemand die niet verder wilde, gewoon maar aan zijn lot overlaat, dan weet je wat het gevolg daarvan is. Hij was kreupel en niet meer in staat om op te staan. Door hem achter te laten, op deze steile, glibberige berg, teken je zijn doodvonnis.

Harro had het hem gevraagd, maar dat maakt niet uit. De man was in de war. Die moet je tegen zichzelf beschermen. Vanaf grote hoogte drong het scherpe mes in het onfortuinlijke oude vlees.

Zonder zijn diensten had Harro nog geleefd. Harro was niet alleen levensmoe, maar hij vertelde heel erg bang te zijn. Hij murmelde iets over een gevaar dat dreigde, dat het nergens meer veilig was. Uit welke hoek dat vertelde hij er niet bij?

Wie of wat had hem zo bang gemaakt? Had hij gedacht dat geen enkele hulp toereikend zou zijn? Wilde Harro Duco ergens voor waarschuwen?

Ik ben bang dat de eenzaamheid hem in zijn greep heeft gekregen. De duisternis was onleefbaar geworden. Het kwam onherroepelijk dichterbij. Het zou hem overweldigen, wat hem uiteindelijk fataal is geworden.

Harro had Duco met zijn gerimpelde klauwen stevig omkneld. Met een laatste krachtsinspanning bracht hij uit dat hij haar uit de weg zou willen ruimen. Wie bedoelde hij met 'haar'? En hoezo was zij gevaarlijk? Was hij zo bang voor haar geworden dat hij de dood verkoos boven de angst voor haar?

Hij was zijn gebazel beu. Hij had zich van Harro afgekeerd en was langzaam de berg afgelopen. Het was stevig gaan regenen. Ook dat nog.

Ondanks alles had hij met de oude man te doen. Maar eerlijk gezegd was dat niet de echte reden om haar te redden. Eigenlijk wilde hij weten wat Harro met dat gevaar bedoelde en wie die 'haar' was waar hij over sprak.

Als het nodig was dan stond een heel arsenaal aan martelingen klaar om het uit hem te persen.

Hij had een reputatie. Het was een vakmanschap om mensen dingen te laten zeggen die ze liever niet wilden zeggen.

Hij werd de Freud van de onderwereld genoemd, omdat hij zo succesvol was in het loskrijgen van verborgen informatie. Daar had hij geen luxe sofa voor nodig. Alleen wat lullig uitzien tangetjes en een aantal vlijmscherpe messen. Bamboe splinters konden ook heel nuttig zijn.